

Els primers inventors

Quan els homes i les dones caminaven descalços, en un abric d'una muntanya del nostre territori van nàixer, alhora, una xiqueta i un xiquet. La mare, una senyora amb els cabells llargs i poc pentinats, es va quedar mirant els nadons i va comentar:

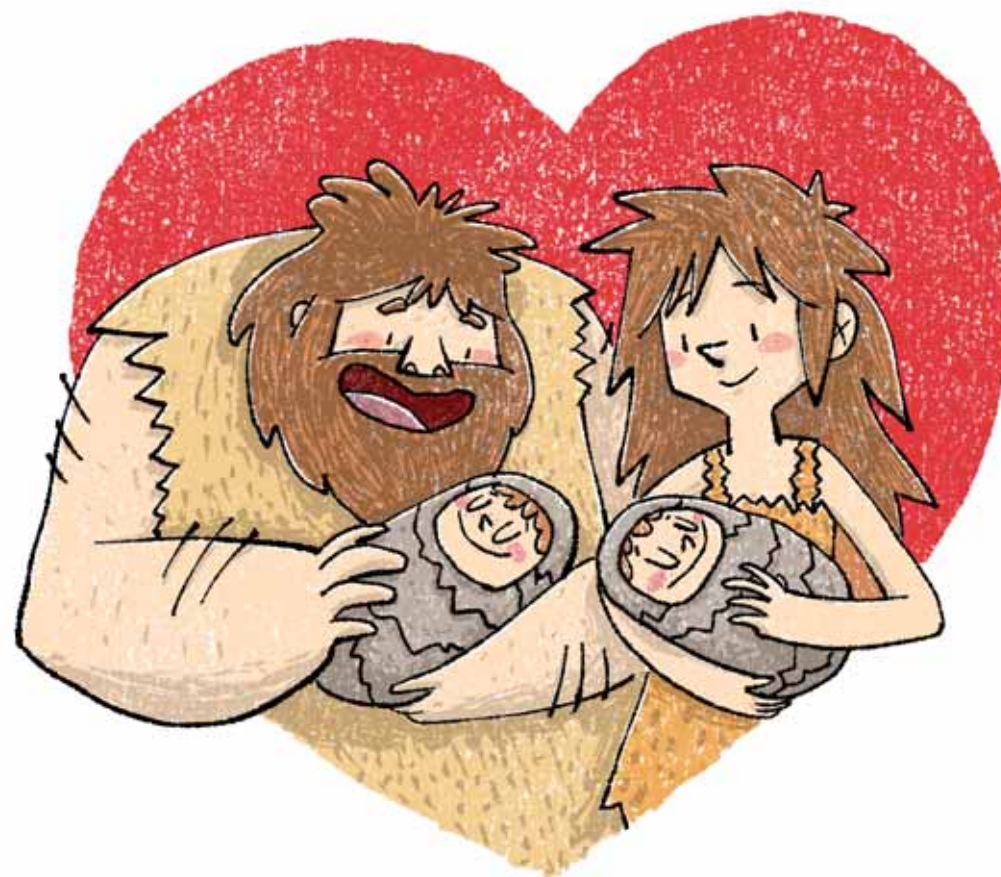
—Em sembla que aquestes criatures en faran alguna de grossa.

El pare, que era caçador de cabres, cérvols, senglars i altres bestioles similars, es va posar més ample que una lloca.

—És veritat —va murmurar—. El xiquet té els braços robustos i les cames llargues. Ui, ui, ui! Serà un excel·lent caçador. I què em dius de la xiqueta? Té els ulls grans i es mou sense parar. Serà ràpida com el vent i una perfecta observadora de bestioles mengívoles.

La mare no va afegir res més, però al seu interior va pensar que aquelles criatures no

perseguirien moltes bestioles. Els bessons farien altres coses que, ni tan sols ella, que era sa mare, podia endevinar.

Van passar unes quantes primaveres i els germans van créixer cinc pams cap amunt i dos cap als costats. També va arribar el temps en què havien d'eixir amb els caçadors per a aprendre les formes de les petjades i els costums de les bestioles comestibles. Per això, Ur i Ura –que així s'anomenaven els bessons– van seguir els adults de la tribu cap als prats on els animals solien beure i pasturar.

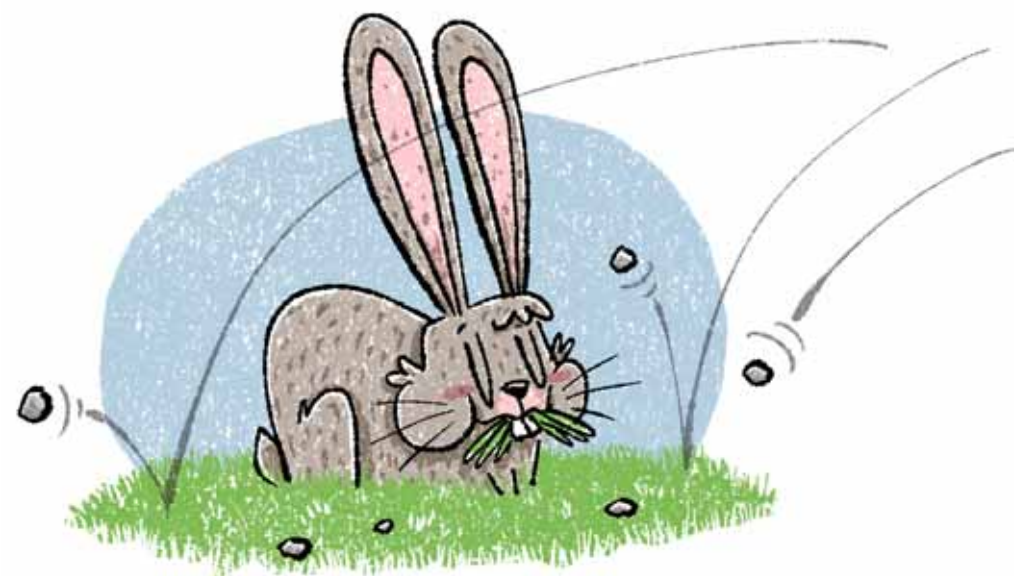
–Pugeu al turó, no feu soroll i fixeu-vos bé en les maniobres de cacera –va ordenar el pare.

Des d'allà, Ur i Ura van observar el que feien els caçadors. Sis estones després, la xiqueta, cansada i avorrida de mirar, es va posar un dit al front per a pensar millor i, a continuació, es va entretenir tallant una canya amb un tros de sílex, una pedra dura i afilada que utilitzaven les persones d'aquella època.

El germà va guipar un conill i li va llançar una pedreta menuda. La germana va fer la mateixa cosa. Els brunzits dels projectils van alertar l'ani-

malet, que va arrancar a córrer. La fugida del conill va advertir el cérvol. El cérvol va advertir les cabres i els porcs senglars. Els bels de les cabres i els grunyits dels senglars va provocar l'estampida de la resta dels animals del prat. Només s'hi va quedar una llebre sorda; però, quan es va adonar que estava sola, es va amagar en la part més profunda del seu cau.

Quan els caçadors van veure la desbandada es van estirar els cabells i es van rebolcar per terra.

El cap de la tribu es va posar fet una fúria quan es va adonar que l'estampida l'havien provocada els bessons.

I encara sort que el fetiller, un senyor amb unes barbes tan llargues que li arribaven als genolls, va comentar:

—Millor serà que els bessons es queden amb sa mare fins que es facen més fadrins.

El cap de la tribu es va encarar amb el pare dels bessons i va dir:

—Que s'encarreguen d'atiar el foc de l'abric fins que tinguin més coneixement.

Els bessons, sense perdre de vista la foguera, van passar molts dies més avorrits que un caragol en temps de sequera.

—Ai!

I és que Ur s'havia cremat dos dits amb una branca que semblava apagada.

Després de bufar-se la mà, es va posar un dit al front com havia vist fer a la germana per a pensar

millor. A continuació, va localitzar un tros de pell de cérvol, se la va embolicar a la mà, va tornar a agafar el tronc i va comprovar que ja no es cremava.

Aquell descobriment, amb el pas del temps, es va anomenar manyopla i va servir per a moltes altres coses.

La germana no va voler quedar-se enrere. Així que es va posar a pensar durant una hora sencera.

